

סיפור המצחיק של בעלת חוש-ההומור צחוק נכנסה לבית-הסוהר איזה צחוק. זה!

הוא הטיל עליה קנס של 200 ל"י, ושלח אותה בצחוק לשנת מאסר.
ברחבה שלפני בניין בית-המשפט הייתה מסעודה פיונטי מוכנה לפתוח את מנעוליה ליבה הסגור. בצחוק, כמוכן, היא מתייחסת אל הכל כאל מהתלה משעשעת מאד. כל העולם מצחיק, האנשים, האוטו-בוסים, השוטרים, בתי-הסוהר, הכל.
בית-הסוהר לגנשים, נוהגת-ירצה, למשל, הוא מקום מצחיק מאד. אפשר להשתגע מצחוק. הסוהרות מצחיקות, האסירות עוד יותר מצחיקות. כולן מתייחסות אל העניינים ברצינות איומה כזאת, שאפשר להשתגע. קחו, למשל, את הזונות המצחיקות. בחוץ הן גיבורות גדולות. מנבלות את הפה שלהן, מצפצפות על המשטרה ועל כל העולם. בין הסורגים הן נהיות פתאום מלנכוליות. כל

האוטובוס המשיך לנסוע, ומסעודה פיונטי הושיטה חמש אצבעות וריוות, שפישטשו בתוך התיק הפתוח. רגע של דממה מתוחה. זה לא צחוק! עוד רגע, והארנק היה כבר בין האצבעות. עכשיו צריכים רק להוציא אותו בלי שהאשה המצחיקה תרגיש ותתפוצץ מצחוק. עוד רגע של דממה מתיחה והופ!
מסעודה צחקה. גם האיש שישב מולה, וכל הזמן התחבא, צחק. רק האשה המצחיקה לא צחקה. היא לא הרגישה בכלל, כי לא היה לה חוש-הומור לדברים כאלה.

כשהאיש ההוא, שכל הזמן התחבא, גמר לצחוק, הוא ניגש אל מסעודה ואמר לה בצחוק לבוא איתו. "הו, שלום סמל טוב", אמרה מסעודה בצחוק, "מה אתה שוב עושה כאן?"
הוא בא לצחוק, כמוכן. גם במשטרה

ודחפה, צעקה ונדחפה אל האיש עם הארנק המצחיק.
הוא הרגיש חוזה של אינו אשה נידחת מאחוריו. ההתה! איזה יופי! איזה משוגע ירגיש חוזה של אשה נידחת מאחוריו ויגיד לה אל דחפני, גברתי?
בין דחפיה וצעקה הושיטה מסעודה יד קפיצית אל הכיס האחורי. שתי שניות של פחד והופ, הארנק היה כבר אצלה.
מצחיק, לא?

טוב למשה טוב

אנשים בתור המשיכו לקלל ולדחוף אחד את השני, אבל מסעודה עמדה בצד, מחוץ לתור, והתגלגלה מצחוק. היא עצרה מונית ואמרה לנהג המצחיק שיסע ישר לשוק הכרמל. לפני שהנהג לחץ על הדחשה והתניע את המכונית, היא עוד הספיקה לראות את פניו המצחיקות של האיש המצחיק מרצינות בן-רגע, כשעמד נבוך ליד הנהג ולא מצא את הארנק המצחיק והתפתח שלו, שרק לפני רגע נח לו בפונה מצחיקה בכיס האחורי של מכוניתו המצחיקים.

בשוק הכרמל הצטופפו הרבה אנשים, בעיקר נשים מצחיקות, ליד הדוכנים המצחיקים של הרוכלים העוד יותר מצחיקים. מסעודה התגלגלה מצחוק לאורך כל הסימטות של השוק. היא עמדה ליד הדוכנים לממכר ממתקים, קנתה סוכריות מצחיקות בלי לשלם, העמיסה על הסל המצחיק שלה ירקות ופירות ושכחה, מרוב צחוק, לשלם לרוכל המצחיק שהיה עסוק עם לקוחה אחרת.

לקראת הסוף, כשהסלים שלה כבר היו מלאים מכל-טוב, החליטה מסעודה לעשות עוד כמה תעלולים מצחיקים. סוף-סוף צחוק זה דבר בריא, לא?

היא בחרה דוכן עמוס לקוחות מצחיקות, ונדחפה ביניהן. כדי שהכל יהיה מצחיק יותר ומשעשע יותר, מישהו מסעודה את הסוהרה, שאלה, בצחוק, כמה עולה כל דבר ואמרה: "הו, זה באמת מצחיק מאד, המחירים האלה!"

היתה שם אשה אחת, מצחיקה כזאת, ששמה את הכסף שלה בתוך הסל, כאילו שבעולם המצחיק הזה לא נבראו ארנקים. זה באמת מצחיק מאד שנשים מצחיקות שפונות את הכסף שלהן בתוך הסל, מסעודה החליטה להוציא את הכסף משם, כדי שלא יגנבו אותו.

עבר שם בן-אדם מצחיק מאד, הסתכל במחזה וצחק. במיקרה קוראים לו משה טוב. הוא גם במיקרה סמל במחלקה לעיקוב ולבילוש במחוז תל-אביב. תבריו לעבודה מכנים אותו, במיקרה, "צייד הכייסים".
הוא הסתכל וצחק. הו! איזה יופי של בדיחה.

ארנק בתוך תיק

אז אותם מיקררים מצחיקים נוספו במחלקה המצחיקה ביותר של משטרת ישראל, המחלקה לזיהוי פלילי, תיקים עבוי כרס, שבהם רשומים בקיצור תולדותיה ה מצחיקות של האשה המצחיקה.

כל מי שיעיין פעם בתיקים המצחיקים האלה, ויגלה את הרשעות הקדומות, ימות מצחוק. כי כל פעם יש למסעודה פיונטי הרפתקה טובה יותר, מצחיקה יותר.

וכאן בעצם מתחיל הסיפור, אבל הפעם באמת באמת.

הכל התחיל בגלל אשה מצחיקה אחת, תיירת מארגנטינה בשם רחל זלמנוביץ. היא ישבה באוטובוס, והושיבה על-ידה את התיק שלה. מסעודה ישבה על-יד התיק מול מסעודה ישב איש מצחיק והתחבא מאחורי הכרס של עוד איש מצחיק, שעמד בינו ובין מסעודה.

מסעודה הסתכלה בתיק המצחיק, שהיה פתוח. בתוכו היה ארנק מצחיק, שחייך אל מסעודה. היא חשפה אליו שיניים צחורות, וחשבה: "למה, בעצם, לא לעשות איזה תעלול מצחיק?" ובאמת, למה לא?

לצחוק עם החברה המצחיקה שלו. מסעודה החליטה שאי-אפשר להמשיך יותר לצחוק כל היום, בלי לעשות כלום. צריך למצוא איזה עבודה מצחיקה. ולהרוויח כסף בצחוק. היא הלכה לכיכר מגן-דוד בתל-אביב, שהוא, כידוע, אחד המקומות המצחיקים ביותר בעיר הכי מצחיקה בארץ. שם עומדות כל מיני נשים מצחיקות, שיודעות לעשות עבודות-בית מצחיקות. היא עמדה שם, לצחוק קצת.

אחר-כך ניגשה אליה אשה שמנה ומצחיקה והציעה לה, בצחוק, לבוא לעבוד אצלה בספוגיה ועבודות-בית. מסעודה עבדה כמה ימים והרוויחה כמה לירות מצחיקות. ביום השלישי השאירה אותה בעלת-הבית לבד, ונתנה לה הוראות מצחיקות איך לנקות את הבית המצחיק, ולשטוף את הריצפה המצחיקה.

מסעודה נשארה לבד והתגלגלה מצחוק. היא ערכה חיפוש מקיף ויסודי בכל הארץ גות, פתחה את כל המגרות והתפקעה מצחוק. היה שם כלי-כך הרבה כסף, וכל כך הרבה תכשיטים!

אבל מסעודה פיונטי היא לא גנבת, חס ושלום. היא רק הסתכלה בכסף ובתכשיטים וצחקה. מה יש, אסור כבר לצחוק? אחר כך היא שמה הכל במקום. אבל איפה שהיה קודם כסף-היא שמה תכשיטים, ואיפה שהיו תכשיטים היא שמה כסף. היא רצתה שגם בעלת-הבית תצחק.

בצהריים חזרה בעלת-הבית השמנה וה מצחיקה הביתה, עם שני סלים עמוסים דברים מצחיקים. על גבי העגבניות המצחיקות, שהציצו מאחד הסלים, היה ארנק תפוח ומצחיק. הוא חייך אל מסעודה. מסעודה חייכה אליו. אחר-כך לקחה אותו בעלת-הבית והוציאה מתוכו כמה לירות מצחיקות, שכר-סירחנה של מסעודה, והחזירה את הארנק המצחיק לכיסה.

זה היה כבר יותר מדי מצחיק. כשהשמנה הסתובבה, הושיטה מסעודה יד וזיהה והופ, שלמה את הארנק התפוח והמצחיק מתוך הכיס.

מצחיק, לא?

שתי שניות של פחד

בוקר מצחיק אחד יצאה מסעודה פיונטי לחפש דברים מצחיקים בשוק-הכרמל. שוק זה דבר מצחיק מאד. בתחנת-האוטובוס, על-יד הבית שלה ברמת-השרון, היה תור ארוך מאד.

אוטובוסים מצחיקים באו אחד אחרי השני, אבל עברו בלי לאסוף נוסעים. אחר-כך בא אוטו אחד ואסף כמה נוסעים, שהצטופפו בו כמו סרדינים. מסעודה החליטה שהיא לא עולה על אוטובוס כזה. יותר טוב לנסוע למקומות מצחיקים בטכסי ספי-של. אבל מה עושים כשאין כסף?

זאת באמת שאלה מצחיקה מאד. מה באמת עושים? בתחנה עמד איש מצחיק מאד, שכל הזמן תעצבן למה האוטו לא בא ולמה שכשהוא בא הוא תמיד מלא, ואיזה זמן עולם מצחיק הוא זה, ובכלל. מסעודה החליטה להצחק אותו קצת, שלא יהיה בלי-כך עובד ומיסכן. היא חשבה איך להצחיק אותו, ופתאום בא לה לראש רעיון נחמד מצחיק מאד.

היא ראתה בכיס האחורי של מכוניתו גרנד שמן. ארנקים שמנים תמיד מצחיקים ונות, כי הם מזכירים לה אנשים שמנים. מי לא צחק כשהוא רואה איש שמן?

מסעודה נעמדה בדיוק מאחורי האיש עם ארנק המצחיק. מאחוריה עמד עוד הרבה נשים מצחיקים וחיכו לאוטובוס המצחיק, ויבוא לאסוף אותם לעבודה המצחיקה. שבא האוטו, התחילו כל האנשים המצחיקים דחוף אחד את השני ולצעוק: "אני הייתי יונק!" ואל תדחוף אתה שם עם החולצה

נאשמת פיונטי בבית-המשפט

היום חושבות מתי יגיע כבר יום השיחרור, ומה עושה העארס שלהן, שנשאר בחוץ, ומה עושה החברה למקצועי, ואת שנשארה ברחוב בני-יהודה פינת מאפו.

בפעם האחרונה שהיא היתה בנוהגת-ירצה היה מצחיק גורא. נתנו לה אוכל בחינם ומיטה בחינם. בקיצור, נתנו לה הכל בלי שהיא היתה צריכה לעשות כל מיני תעלול לים מצחיקים.

היא הבטיחה עכשיו להיות רצינית יותר, ולהפסיק לעשות צחוק מכל העולם. מבין מאליו שזאת לא הפעם הראשונה שהיא הבטיחה להפסיק עם זה. תבטחות לחוד — בדיחות לחוד. היא לא יכולה להפסיק לצחוק מבינה מדוע עושים צרות לבעלי חוש הומור, ובכלל זה לא צודק שיש בארץ חוקים נגד אנשים שאוהבים לצחוק.

את הסודות של המקצוע המצחיק שלה היא לא מוכנה לגלות. היא מוכנה רק להודות שיש לה נתונים מקצועיים מתאימים: כישרון להצחיק, ידיים ארוכות וזריזות, שתי עיניים גדולות ובולשות, ולשון חלקה כמו צלופח.
מצחיק, לא?

צחקו. האשימו אותה בצחוק שהיא שלפה את הארנק המצחיק מתוך התיק המצחיק של האשה המצחיקה, כדי לצחוק מכל העולם. השוטרים התגלגלו מצחוק.

השבוע הביאו את מסעודה פיונטי אל בית-המשפט. בצחוק, כמוכן, האשימו אותה בצחוק שהיא ניסתה לכייס בצחוק את התיירת. "היא כייסת מועדת", הסביר התובע של המשטרה המצחיקה, עורך-הדין יצחק נוטמן, "כל הנסיונות של קציני-המבחן להחזיר אותה למוטב לא עזרו."

"צריך להתחשב בה, כבודו", התחנן פרק-ליטה של האשה הצוחקת, עורך-הדין עזרא חיים, "היא עשתה את זה רק בצחוק!"
"הו!" צחקה הכייסת, "בטח רק בצחוק! מה יש? אסור כבר לצחוק בארץ הזאת?"

אפשר להשתגע מצחוק

יא צחקה. הסניגור, עזרא חיים, צחק. נציגי המשטרה, עו"ד יצחק נוטמן, צחקו. הקהל, שנכח באולמו של שופט השלום התל-אביבי יוסף קירטוני, צחק. בכלל היה מצחיק מאד. גם לשופט היה מצב-רוח טוב.